

Φθιώτιδος Συμεών: «Η πραγματική φιλία σφυρηλατείται μέσα στην Εκκλησία»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Ξεκίνησαν χθες το βράδυ, 1 Νοεμβρίου 2024 οι καθιερωμένες Ιερές Αγρυπνίες μετά θείου κηρύγματος, οι οποίες όλο τον χρόνο τελούνται είτε υπό του Σεβασμιωτάτου είτε υπό εντεταλμένων εκπροσώπων αυτού, σε τακτική βάση, κάθε Παρασκευή βράδυ, σε δύο ιερούς Ναούς της Μητροπόλεως: μία αγρυπνία στην πόλη της Λαμίας και μία περιφερειακά, σε κάποια ενορία εκτός πόλεως.

Την πρώτη αγρυπνία για το νέο εκκλησιαστικό έτος 2024 - 2025 τέλεσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών στον Ιερό Μητροπολιτικό και Καθεδρικό Ναό Ευαγγελισμού της Θεοτόκου Λαμίας, η οποία μεταδόθηκε απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος (89,4

Fm) και από διαδικτύου, ενώ έψαλλε χορός μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή του Ωδείου και Πρωτοψάλτη του Ναού Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Κατά την διάρκεια των Ιερών Ακολουθιών ετέθησαν υπό του Σεβασμιωτάτου κ. Συμεών προς προσκύνηση και τεμάχια Ιερών Λειψάνων των Αγίων Αναργύρων Κοσμά, Δαμιανού και Παντελεήμονος.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών αναφέρθηκε στην ενότητα, την οποία μας καλεί η Αγία μας Εκκλησία σε κάθε Θεία Λειτουργία, αλλά και σε όλες τις Ιερές Ακολουθίες του νυχθημέρου, προβάλλοντας μάλιστα ως υπόδειγμα ενότητας τους τιμωμένους Αγίους Μάρτυρες Ακίνδυνο, Ανεμπόδιστο, Αφθόνιο, Πηγάσιο και Ελπιδοφόρο και χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Προσευχόμαστε πολύ στην Εκκλησία για την ενότητα, για την ενότητα της πίστεως, για την ενότητα του πνεύματος, για την ενότητα της καρδιάς, ακόμη και για την ενότητα της μελωδίας, ακόμα και για την ενότητα του στόματος, της έκφρασης, των αισθήσεων, για μία ολοσχερή ολοκληρωτική καθολική ενότητα εν Αγίω Πνεύματι.

Και είναι αλήθεια, ότι η ενότητα δοκιμάζεται όταν βρισκόμαστε μπροστά σε δυσκολίες, μπροστά σε πειρασμούς, μπροστά σε προβλήματα. Το παρατηρούμε μέσα στο διάβα της ιστορίας και από την προσωπική μας ζωή, από την οικογενειακή μας ζωή, από την συλλογική μας ζωή, ακόμη ακόμη και από τον εθνικό μας βίο. Όταν έχουμε δυσκολίες και περιπέτειες, τότε ή σφυρηλατείται η ενότητα και δυναμώνει ή διασαλεύεται και ξεχαρβαλώνονται τα πάντα.

Ένα παράδειγμα ενότητας πολύ ισχυρό, πολύ διδακτικό, πολύ συγκλονιστικό μας φέρνει σήμερα η Εκκλησία μας τιμώντας πέντε Μάρτυρες μαζί. Πέντε Μάρτυρες των πρώτων χριστιανικών αιώνων. Πέντε φίλους με υπέροχα ονόματα που και τα ονόματά τους ακόμη δίνουν νόημα ζωής σε όποιον τα προσέξει και τα προσεγγίσει.

Ακίνδυνος, Αφθόνιος, Ανεμπόδιστος, Πηγάσιος και Ελπιδοφόρος. Πέντε φίλοι, τους οποίους τι τους συνέδεε; Όχι κάποιο κοινό συμφέρον, όχι κάποια κοινή στόχευση, όχι κάποια κοινοπραξία ιδιοτέλειας και φιλαυτίας, αλλά η κοινή αγάπη για τον Χριστό. Ήταν φίλοι αγαπημένοι με τον Χριστό. Ο Χριστός είχε ενώσει τόσο πολύ τις καρδιές τους που «εν ενι στόματι και μια καρδιά» λάτρευαν και ανυμνούσαν το «πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομά Του». Ζούσαν την ενότητα της πίστεως και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Πόσο όμορφο πράγμα είναι η φιλία! Πόσο μας πονάει όταν μας προδίδει μία φίλια, όταν χαλάει μία φίλια, αλλά και πόσο μας ενδυναμώνει ένας αληθινός και πιστός φίλος που μένει κοντά μας μέχρι τέλους και στα καλά και στα άσχημα και στα εύκολα και στα δύσκολα και στα χριστοτερπή και στα χαμερπή. Πόσο ανάγκη έχουμε ανθρώπους που να στέκονται κοντά μας

ακλινώς και αφοσιωμένοι.

Τέτοια ήταν η φιλία μεταξύ αυτών των πέντε παλικαριών και αυτό το διέγνωσε ο μισόκαλος διάβολος. Πάντοτε ο εχθρός όταν θέλει να αιχμαλωτίσει, να διαλύσει κάτι ακολουθεί τη μέθοδο της διαίρεσης, γνωστή από την αρχαιότητα: «διαίρει και βασίλευε». Το έχουμε όλοι μας υπόψη αυτό. Έτσι λοιπόν προσπαθώντας ο τύραννος και διώκτης των χριστιανών της εποχής των Αγίων αυτών Μαρτύρων να κάμψει το ηθικό, προσπαθεί να επιφέρει διαίρεση μέσα στην ομάδα, μέσα στην παρέα, γι' αυτό και ξεκινά έναν έναν, δεν τους καλεί όλους μαζί, καλεί έναν έναν και τον οδηγεί στο Μαρτύριο ελπίζοντας ότι ο αποκεφαλισμός του πρώτου εκ των πέντε θα επιφέρει φόβο, ταραχή στους υπόλοιπους και θα κάμψει το φρόνημά τους και θα τους κάνει να προτιμήσουν να θυσιάσουν στα είδωλα, να αρνηθούν το Χριστό μπροστά στο φόβο μην πάθουν, ότι έπαθε ο αδελφός τους ο πρώτος, που οδηγήθηκε στο Μαρτύριο.

Όμως όταν υπάρχει ενότητα στα δύσκολα, δυναμώνει η σχέση, στον πόλεμο, στην έχθρα, στην άρνηση, στην επιβουλή δυναμώνει η αγάπη και όχι μόνο δεν κάμπτεται η μεταξύ τους σχέση, όχι μόνο δεν εγκαταλείπει ο ένας τον άλλον και δεν χάνονται, δεν διασκορπίζονται αλλά αντίθετα αυτό σφυρηλατεί την ενότητα, συσπειρώνει τη μεταξύ τους αγάπη και την αγάπη για το Χριστό και επιλέγουν να μαρτυρήσουν μαζί, να μαρτυρήσουν και να δώσουν το αίμα τους για την αγάπη του Χριστού, όπως αγάπησαν το Χριστό σε όλη τους τη ζωή προτίμησαν να φύγουν και αγαπημένοι για την αιώνια ζωή. Προτίμησαν να βασανιστούν και να θανατωθούν και να πεθάνουν αγαπημένοι με το Χριστό, παρά χωρισμένοι από το Χριστό και χωρισμένοι ο ένας από τον άλλο. Να ένα παράδειγμα λοιπόν

συγκλονιστικό ενότητα.

Την ενότητα λοιπόν της πίστεως και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος «αιτησάμενοι εαυτούς και αλλήλους». Εμείς είμαστε πολύ προνομιούχοι. Καλούμεθα να ζήσουμε την ενότητα, όχι μπροστά στο φόβο του θανάτου, ούτε δίνοντας το αίμα μας και το κεφάλι μας, αλλά δίνοντας λίγο από τον εγωισμό μας, δίνοντας λίγο από το θέλημά μας, δίνοντας λίγο από τα συμφέροντα μας. Πόσο απαράδεκτοι άραγε είμαστε εμείς οι χριστιανοί και οι σύγχρονοι άνθρωποι, όταν δεν είμαστε ενωμένοι και αγαπημένοι; Πόσο τραγικοί είμαστε όταν δεν έχουμε ενότητα στο σπίτι μας, στις σχέσεις μας, τα αδέρφια μεταξύ τους, οι γονείς με τα παιδιά, τα παιδιά με τους γονείς, οι φίλοι και συγγενείς;

Τι έχουμε να χωρίσουμε; Τι είναι αυτό που θα μπορούσε να σταθεί απέναντι στο Θεό και απέναντι σε όλους αυτούς τους Μάρτυρες της Εκκλησίας ως πειστική αξιοπρεπής δικαιολογία για τον διχασμό που υπάρχει στα σπίτια, στις οικογένειες; Τι είναι αυτό, το οποίο μπορεί να δικαιολογήσει, να αιτιολογήσει το ό,τι πολύ εύκολα δηλητηριάζουμε τις ανθρώπινες σχέσεις, δηλητηριάζουμε τον λογισμό του διπλανού μας με λόγια, με κουτσομπολιά, με συκοφαντίες, με φαντασίες, με απόψεις, με αντιλήψεις; Πόσο ταλαίπωροι πραγματικά είμαστε εμείς οι άνθρωποι, όταν φερόμαστε έτσι και από την άλλη, πόσο ευλογημένοι είμαστε όταν εργαζόμαστε για την ενότητα, όταν είμαστε ειρηνοποιοί.

Ο Χριστός μακαρίζει τους ειρηνοποιούς: «μακάριοι οι ειρηνοποιοί ότι αυτών εστίν η Βασιλεία των Ουρανών». Πόσο ευτυχισμένοι είμαστε όταν συγχωρούμε, όταν υπερβαίνουμε, όταν αγκαλιάζουμε, όταν προτιμούμε να έρθουμε κοντά στον άλλο, να βάλουμε μπροστά αυτά που μας ενώνουν και να αφήσουμε στην άκρη αυτά που μας χωρίζουν. Πόσο διαφορετική θα ήταν η ιστορία της πατρίδος μας, αν πάντοτε ήμασταν;

Δεν νομίζω ότι μπορεί να υπάρχει κάποιος από εμάς που είμαστε απόψε εδώ στην Ιερά Αγρυπνία και από τους χιλιάδες ακροατές μας που να μην αγαπά την ενότητα, αλλά μην περιμένουμε ως ενότητα να έρθουν οι άλλοι με τα νερά μας, μην περιμένουμε ως ενότητα να έρθουν οι άλλοι να υποταχθούν σε μας. Δεν θα είναι και υγιής μία τέτοια ενότητα. Μία ενότητα που βασιζεται στην υποτέλεια και όχι στο σεβασμό του ενός προς τον άλλον δεν είναι μία υγιής ενότητα. Η υγιής ενότητα έρχεται από τον αλληλοσεβασμό, από την αλληλοπεριχώρηση και κυρίως από την κοινή πίστη ότι είμαστε παιδιά του Θεού, ότι είμαστε καλεσμένοι να ζήσουμε στη βασιλεία του Θεού, να ζήσουμε στην αιωνιότητα, να ζήσουμε στον παράδεισο, να ζούμε τον παράδεισο μέσα από αυτό τον επίγειο βίο, να λατρεύουμε το Θεό μαζί, να αγαπάμε μαζί τον συνάνθρωπο, να προσφέρουμε μαζί, να συνεργαζόμαστε. Να συνθέτουμε τις δυνάμεις μας, τα χαρίσματά μας για να ομορφαίνουμε τον κόσμο και να γίνεται ωραία η ζωή μας.

Πόσο θαυμάζουμε όταν βλέπουμε μία οικογένεια ενωμένη και αγαπημένη. Πόσο χαιρόμαστε όταν βλέπουμε συνεργάτες στο εμπόριο, στην αγροτική ζωή, στην κτηνοτροφία, οπουδήποτε, στον δημόσιο χώρο, στην εκπαίδευση, στις τέχνες, στις κατασκευές, όταν βλέπουμε φίλους αγαπημένους να πορεύονται μαζί, αδέρφια αγαπημένα, συνεργάτες αγαπημένους, συνοδοιπόρους, φίλες, φίλους. Πόσο πραγματικά το χαιρόμαστε. Μας διδάσκει αυτό.

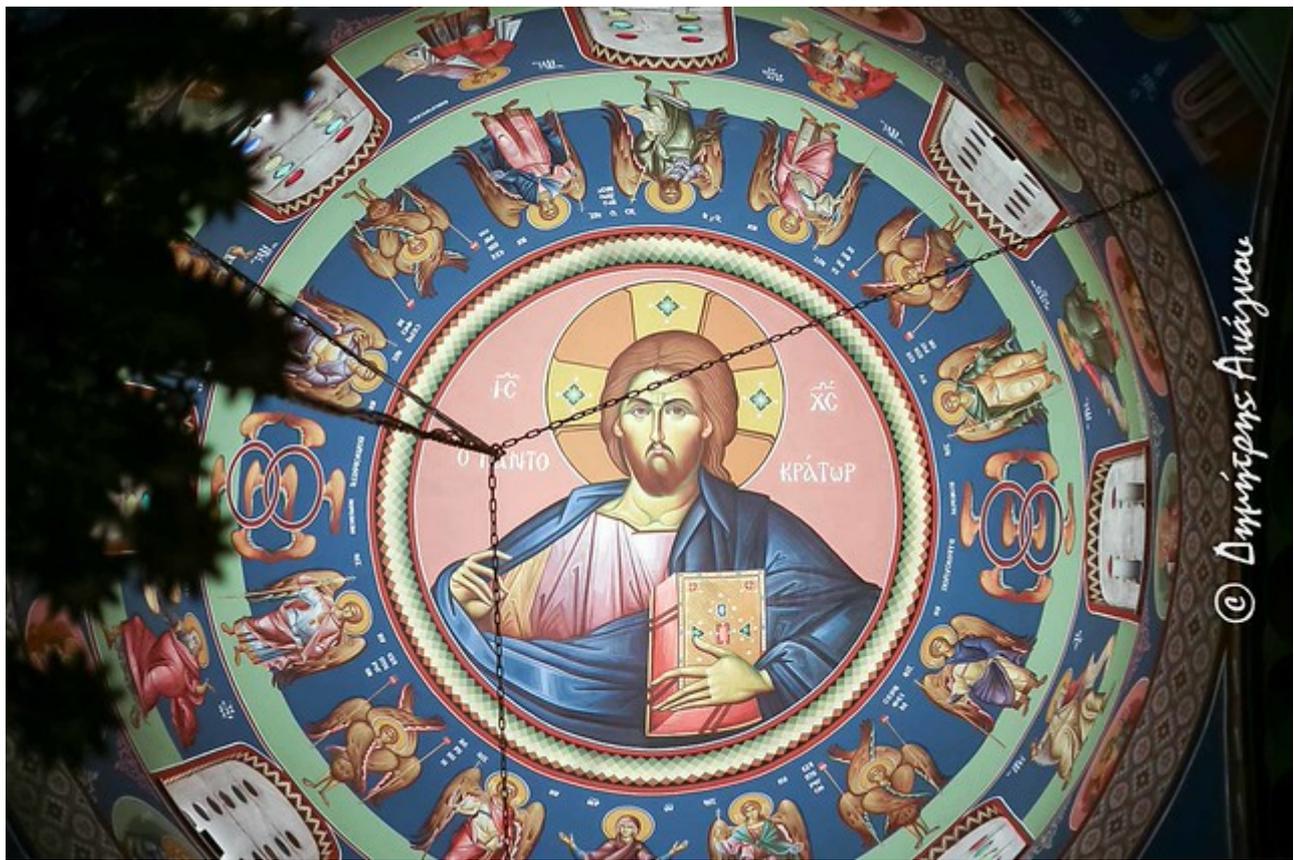
Η πραγματική φιλία σφυρηλατείται μέσα στην Εκκλησία, όταν ζούμε με υγιή τρόπο την πρόταση ζωής της Εκκλησίας, γιατί πολλές φορές και τη ζωή της Εκκλησίας την ζούμε με άρρωστο τρόπο, όπως τον φαντάζεται ο εαυτός μας, εγκλωβισμένοι

στις ιδεοληψίες μας, στον ηθικισμό μας, τον πουριτανισμό μας, στον ψευτοσυντηρητισμό μας, στον ψευτοευσεβισμό μας και μην αφήνοντας τον εαυτό μας να χαρεί τη δυνατότητα που μας δίνει η Εκκλησία, να γίνουμε φίλοι του Χριστού και φίλοι μεταξύ μας.

Αν παρατηρήσουμε μόνο όσοι είμαστε απόψε εδώ θα δούμε ότι είμαστε όλης της γκάμας άνθρωποι εδώ, μικρά παιδάκια, μεγάλοι σε ηλικία, ολιγογράμματοι, πολυγράμματοι, εγγράμματοι, νέοι, γέροι, από διάφορες γειτονιές της πόλεως κι όχι μόνο, από διάφορα επαγγέλματα, από διάφορες εργασίες και παρά ταύτα έρχεται ο Χριστός και μας προσκαλεί. Ερχόμαστε όλοι μαζί εδώ, για ποιο λόγο; Για να παραμείνουμε ατομικότητες; Για να φύγουμε πάλι πίσω από εδώ κλεισμένοι στον εαυτό μας ο ένας με τον άλλο; Ή μήπως μας δίνει και μία δυνατότητα να ανοίξουμε λίγο την καρδιά μας; Σκεπτόμενοι ότι ο Θεός μου χαρίζει αδελφούς, μου χαρίζει φίλους, μου χαρίζει οικογένεια και ιδιαίτερα όσοι έχουν στερηθεί την οικογένεια, όσοι είμαστε χωρίς οικογένεια, είμαστε ορφανοί, όσοι είμαστε μόνοι, όσοι νοιώθουμε μοναξιά να δούμε τι δώρο μας κάνει η Εκκλησία μέσα στη νύχτα, απόψε, σε μία νύχτα τέτοια, σε μία Αγρυπνία. Μας δίνει τη δυνατότητα να βγούμε από τη μοναξιά μας και να γίνουμε φίλοι, φίλοι μεταξύ μας.

«Υμεῖς φίλοι μου ἐστέ» λέει ο Χριστός. Τι λόγος συγκλονιστικός! Μας αποκαλεί φίλους και μας προσκαλεί σε φιλία γι' αυτό και αυτές οι Ιερές Αγρυπνίες που ξεκινούμε απόψε και θα τελέσουμε 63 τέτοιες Ιερές Αγρυπνίες στο εκκλησιαστικό έτος σε διάφορους Ναούς της Μητροπόλεώς μας σύμφωνα με το πρόγραμμα, το οποίο έχει αναρτηθεί είναι 63 προσκλήσεις, νυχτερινές προσκλήσεις κάθε Παρασκευή βράδυ, προσκλήσεις φιλίας για να γίνουμε φίλοι, φίλοι με το Χριστό, φίλοι μεταξύ μας και εν τέλει και φίλοι με τον εαυτό μας, γιατί έχουμε φτάσει σε τέτοιο σημείο να μην αγαπάμε ούτε και τον εαυτό μας τον ίδιο, ο ίδιος ο εγωισμός μας μας κάνει εχθρούς του εαυτού μας. Αυτή είναι η τραγικότητα μας. Έρχεται λοιπόν η προσευχή, η κατάνυξη, η λατρεία του Θεού, αυτή η γαλήνη και η ηρεμία της προσευχής που μέσα στην κούραση μας προσφέρει ξεκούραση και μας δίνει τη δυνατότητα να μπούμε λίγο σε έναν άλλο τρόπο σκέψης, σε μία άλλη προσέγγιση των πραγμάτων και σε μία άλλη προοπτική.

Συνέχεια η Εκκλησία μας προσκαλεί σε κοινωνικοποίηση, σε κοινωνικότητα, συνέχεια μας καλεί σε εξωστρέφεια γι' αυτό να αξιοποιήσουμε αυτές τις ευκαιρίες, γιατί είναι ευκαιρίες ζωής αιωνίου».

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνω